

ДИМО КИСЬОВ

СЪБРАНИ СЪЧИНЕНИЯ

Том 15

СЦЕНАРИИ И ПИЕСИ

ВОЕННО-МЕМОАРИ

Том/Книга	Наименование на произведението	Жанр	Тематика	Бр.стр/А4	Забележки
ЧАСТ I		©ДИМО КИСЬОВ - СЪБРАНИ СЪЧИНЕНИЯ			Стр. А4, средно 1800 зн.
1	Козирог	Автоб.	Мемоар.	677	в 2 Тома, 3 Части
1A	Автобиографична книга	Автоб.	Мемоар.	65	1987
2	Сребърната чешма	Роман	Съвр.-ист.	300	
3	Да убием енотовидно куче!	Роман	Съврем.	238	
4	Сънят на професор Техникус	Повест	Фантаст./	107	/Фейлетонна
5	Долината на авлигите/	Роман	Съврем.	236	Скици от едно лято/
6	Светилището на Залмоксис/ /Долината на божурите/	Повест	Дет.юн.	104	Книга за деца и старци/
7	Магическият конник /За кан Тервел/	Роман	Историч.	176	CD- проф.В.Бешевлиев, 1966
8	Севастът от Урвич	Повест	Историч.	107	ц.И.Шишман/севаст Огнян
9	Борисин/ - Древно-съвременна смехория	Комедия	Фарс	64	/Залмоксис
10	Тъй вярно!	Роман	Воен.мем	200	
11	Офлаг-8	Сборник	Воен.мем		CD-Реценз., Откъс,1958-1959
11_1	Пленникът от Дам-1	Роман		227	Печат.изд. 1958; 1966
11_2	Отливът	Роман		215	Печат.изд. 1959
11_3	Офицер на Негово Величество	Автоб.	Мемоар.	109	Печат.изд. 2001
12	Романи за обществото и индустрията	Сборник	Съврем.		/1943-1974/
12_1	Щастието не идва само	Роман		355	Печат.изд. 1960
12_2	Времената се менят от нас	Роман		204	1974
13	Алиген /И ние спортувахме/	Роман	Дет.юнош.	183	Печат.изд. 1968; 1974
14	Романи за спорта	Сборник			
14_1	Никола Петров-Най силният човек на века	Роман	Биограф.	181	Печат.изд. 1972; 1978
14_2	Тежки юмруци	Роман	Съврем.	230	Печат.изд. 1971
15	Сценарии и пиеси - Военно-мемоарни				
	Офлаг - 8	Лит. сцен.		67	
	Тъй вярно!	Сценар.		54	
	Пленници	Пиеса		70	
16	Пиеси - "Богомили"	Пиеси	Историч.		
	Апокрифна хроника за императора...	Пиеса		85	Алекси и Василий врача
	Василий - Драматична новела	Рад.-пиес.		22	
	Василий - Радио-пиеса /45 мин./	Аудио-CD			БНР, Радио-театър, 1986
17	Пиеси - Исторически	Сборник			
	Борил	Пиеса		68	
	Князът на Карвуна	Пиеса		64	
	Призраци в старата баня	Пиеса	Легенда	64	
	Амира	Пиеса	Рецитал	49	За Каварн. въстание-1877
	Дучов кръст	Радио	Пиеса	20	
18	Открадването на Дионис	Роман	Съвр.-ист.	241	Печат.изд. 1977
19	Еретици	Роман	Историч.	212	Печат.изд. 1996
20	Писателят в Каварна	Сборник	Съвр.-ист.		
	Хижа над морския бряг	Очерк		41	
	Добротица		Историч.	9	Незавършено произведение
	Каварна	Очерк	Съвр.-ист.	40	Печат.изд. 1979
	Карвунска Хора	Очерк	Съвр.-ист.	68	Печат.изд. 1981
	Из "История на град Каварна"	Сборник	История	58	Печат.изд. 1984
	Научна сесия за Каварн. въстание	Изследв.	Историч.	11	Печат.изд. 1977 /Скан./
	Чиракман-Карвуна-Каварна	Сборник	Историч.	20	Печат.изд. 1982 /Скан./
	Археолог	Докум.	Археол.	52	1976-1977 /Скан./

Том/Книга	Наименование на произведението	Жанр	Тематика	Бр.стр/А4	Забележки
ЧАСТ II ©ДИМО КИСЬОВ - СЪБРАНИ СЪЧИНЕНИЯ				РАННА РЕДАКЦИЯ	
21	Адмирал Ушаков/	Роман	Историч.	208	/Битката при Калиакра
22	Кладата	Роман	Богомили	169	
23	Нашата махала	Роман	Воен.мем	262	
24	Необикновена екскурзия	Роман	Съвр.-ист.	247	Печат.изд. 1969
25	Лирика 1941-1947г.			62	/Скан./
26	Сребърната чешма	Сборник	Морски	90	9-Разказа и една новела
27	Другата диплома	Пиеси-сц.	Съврем.		За строителство
	Замъкът на нашите мечти	Пиеса		82	
	Божурите ще цъфнат отново	Сценарий		85	
	Дворец на слънцето	Пиеса		73	
28	Богомили	Пиеси	Сборник	Историч.	
	Еретици	Пиеса		47	
	Еретикът	Пиеса		48	
ВСИЧКО: СЪБРАНИ СЪЧИНЕНИЯ В 29 ТОМА /33 КНИГИ/					

Съставители: Райна Стефанова Кисьова (1921-2013); Веселин Димов Кисьов

ОФЛАГ 8

ЛИТЕРАТУРЕН СЦЕНАРИЙ

Лятото на 1944 година.

София, поразена от американските бомбардировки, е безлюдна и мръсна... Загрозена от разрушени къщи, с провиснали балкони и разкъртени прозорци, от които се развяват черни, книжни пердета.

От плоския покрив на Българската народна банка стърчат дулата на противовъздушна батарея.

Министерство иа войната, неулучено от бомбите, се пъчи с каменните си колони и железни порти. Пред него се движи часови...

Кабинетът на началник-щаба на българската войска генерал Трифонов. На стената, зад масивно бюро, висят ликовете на царското семейство. Генералът, нисък мъж, с голяма глава и пенсне, отваря табакера за маса с инкрустиран на капака лъв и я поднася на застаналия мирно полковник Стефанов.

Полковник Стефанов запалва цигара и с още горяща кибритена клечка се приближава към стената, на която е окачена огромна карта на Балканския полуостров.

– Защо аз? Нали вие щяхте...

Генералът спира поглед върху железния кръст, окачен под дясното джобче на куртката на полковника.

– Подходящ си за мисията. Кавалер на "Железния кръст"...

– От миналата война е – отвърща полковникът.

– Тази е продължение на миналата...

– Но руснаците са вече на Карпатите – сочи забитите по картата знаменца полковникът.

– А утре могат на бъдат и на Дунав – спокойно допълва генералът.

– Дунав!? – рязко се обръща полковник Стефанов.

– Защо не! Господ е създал реките да бъдат форсирани – продължава генералът.

По лицето на полковника се изписва загриженост.

– Смятате ли, че българският войник ще... – опитва се да попита той, но генералът го прекъсва:

– А смятате ли, че англичаните ще им позволят да прескочат Дунав? – И продължава с началнически тон: – Нужно ми е да узная ефекта

от новите противотанкови оръжия, а ще бъде доволен и ако ми нанесете върху картата площадките на... – генералът повдига ръка, разкравва пръстите си като буквата "V", приближава ги като римско две и тихо добавя – Фау две.

– Господин генерал, аз не съм... – опитва се да протестира полковникът.

– Ее-е-е, ориентировка. Военните тайни не са излишни, дори когато са тайни и на съюзниците... Нищо не се знае. Може да се наложи да откачим вагона от германската композиция и да заплатим с нещо за това...

– На кого да заплатим? На англичаните и американците ли, които разрушиха... – сочи към прозореца полковникът.

– На победителите – пипва пенснето си генералът и приключва: – Ще те придружава капитан Добрев, моят адютант и един преводач... запасняк, следвал някога в Берлин.

– За какво ни е преводач?

– Германците са го включили в протокола.

– Ясно!

Генералът поглежда джобния си часовник, отправя се към бюрото и натиска бутона на звънеца. Появява се адютантът.

– Да влязат!

– Слушам! – отсечено отвръща адютантът и се обръща.

Генералът се връща при полковник Стефанов, докосва железния му кръст и интимно прошепва:

– Избрах тебе... Отдавна се познаваме... Разбираш ме, нали?

Двама офицери затупуркват по килима и замръзват на две крачки от началник-щаба.

– Господин генерал, капитан Добрев от щаба на Първа армия ви се представя!

Капитанът прави крачка встрани и освобождава място на другия офицер, който също започва да рапортува.

– Господин генерал, поручик Апостолов, военен преводач, ви се представя!

Генералът отегчено махва с ръка. В това време адютантът се приближава и докладва:

– Майор Паницки!

Германският офицер забързано влиза и вдига ръка.

– Надявам се, моето закъснение не ще попречи да заминем – казва той, сваля ръкавиците и заедно с фуражката си ги подава на адютанта.

– Разбира се, руснаците ще почакаат – здрависва се с него генералът и представя с ръка останалите.

– Надявах се, че отказахте да заминете, за да ги спрете? – подхвърля майор Паницки и като леко се покланя на полковник Стефанов добавя: – Господата ще имат честта да пътуват със специалния самолет на генерал Манициус... Впрочем, вие ще бъдете скъпи госта на Райха.

– Коняк, сливова? – пита генералът.

Адютантът се втурва и отваря маскиран в ламперията бар.

– О! – възкликва майор Паницки. – Господин генералът вече е заредил батареите си...

– За да гръмнат в чест на победата! – отвръща генералът и всички малко смутено се усмихват.

Германия. Утрин. По пресечения терен на военния полигон край Дьобериц¹ се провежда бойна стрелба.

/На фона на баталната сцена се появяват надписите на филма/

Чуват се оръдейни гърмежи, примесени с нервно тракане на картечници. Просветват дула на оръдия. Ръка пуска мина в минохвъргачка и се чува трясък. Оръдие прави откат, затворът му се отваря и изхвърля гилза.

Бинокъл проследява няколко немски войника, които с прибежки достигат малко прикритие, залягат зад него и нагласяват на раменете си някакви метални тръби.

Между гейзерите от пръст и дим се виждат корпусите на танкове.

От тръбите се появяват огнени опашки и малки ракети с пушечни следи литват към танковете.

Вижда се блясък и първият танк започва да пламти.

Чуват се близки одобрителни възгласи:

"О-о-о!", "Гут!", "Браво!"... И вторият танк е поразен.

Полковник Стефанов сменя бинокъла. Бойната стрелба се наблюдава още от капитан Добрев, преводача Апостолов, адютанта на генерал Трифонов, майор Паницки, няколко румънски и германски офицери, между които се извисява сухата фигура на генерал Манициус.

Генералът свива юмруци и ги удря един в друг.

– Наистина новото оръжие е танков юмрук! – казва той и самодоволно поглежда останалите офицери.

С възторжен поглед адютантът поклаща глава.

– А далекобойност? – запитва капитан Добрев застаналия до него майор Паницки.

Майорът върти неопределено ръка.

– Осемдесет–сто метра...

– Да допуснем танковете до сто метра!? – с изненада възкликва капитан Добрев.

– Във войната няма удобство – отвърща майорът.

Полковникът се обръща към генерал Манициус:

¹ Предградие на Берлин, където се намира тренировъчен плац /бел. Съст./

– Ще може ли новото оръжие да се достави на българската войска?

Генералът прибира брадата си към яката на куртката и краят на устните му се разтяга в многозначителна усмивка.

– Веднага, щом българите решат да прострелват руски танкове.

Полковник Стефанов прави едва видима гримаса, изважда цигара, мъчи се да я запали, но не успява.

Изведнъж пред цигарата му щраква ветрозащитна запалка на Апостолов, който е набит, без наперена офицерска стойка, и въобще ни внушава да бъдем подозрителни към него.

Българските офицери пътуват с кола, от типа на полицейските – без стъкла и с врата отзад. Осветлението е слабо.

Капитан Добрев и адютантът, полуизвърнати един към друг, играят на карти върху седалката си.

Апостолов се опитва да дреме. Полковник Стефанов е поставил върху колената си кожен планшет с компас и води някакви бележки.

Всички от време-навреме подскочат на седалките си.

Капитан Добрев събира картите и умело ги размесва.

Адютантът с неудоволствие разтваря портфейла си и му подава банкнота.

– Още едничка? – пита капитанът.

– Отиде ми командировката...

– Давам ви заем. Ще ми го върнете в България.

Последната дума прекъсва писането на полковника. Апостолов повдига клепачи. Капитан Добрев започва нервно да размесва картите, ругае:

– До кога ще ни лашкат?...

– От вчера не виждам румънските офицери – обажда се Апостолов.

– Щом царят е матиран, офицерите са излишни – отвърща капитан Добрев и прибира картите в калъфа им.

– Говори се, че руснаците били вече на Дунав – отново се обажда Апостолов.

– И там ще си останат – казва адютантът.

Полковникът повдига глава, обръща се към Апостолов:

– Не сме ви взели за коментатор, а за преводач!

Колата спира изведнъж. Чува се глас отвън!

– Можете ли да ме вземете до гара Кериц?

Хлопване на врата и колата отново потегля.

Полковникът поглежда часовника си, пише: *"Кериц"*.

През шофьорското стъкло, до майор Паницки, се вижда един немски офицер.

Капитан Добрев показва на адютанта няколко снимки на жени.

– Предупредиха ме, че сте комарджия и женкар – казва адютантът.

– Че какъв офицер ще бъда, ако не побеждавам – смее се капитанът, разкопчава яката на куртката си и прикрива с длан една прозявка.

Апостолов отново е затворил очи. Лицето на полковник Стефанов е опънато в напрегнато очакване.

Колата отново спира. Чува се пухтене на локомотив и глас:

– Данке, майор!

Полковник Стефанов долепя едната страна на планшета до кабината на колата, наглася компаса и когато колата потегля, натиска копчето за отчитане на време на ръчния си часовник-хронометър.

Апостолов се преструва, че спи. През ресници гледа какво отбелязва полковникът на планшета.

Българите следват майор Паницки през гъста борова гора.

– Мисля, че предпазните мерки, които взехме, ще бъдат възнаградени... – с радостна многозначителност заявява той.

Минават покрай огромен бетонен бункер, от който стърчи стартова площадка с прикрепена към нея ракета.

– Моля, тук! – казва майор Паницки и повежда българите в специално приготовено закритие. Сетне добавя ентусиазирано: Десет тона тротил!... – весело щраква с пръсти и поверително накланя глава към полковника.

Платформата с ракетата се надига бавно, стига необходимия ъгъл за изстрелване и спира. За миг всичко изчезва в блясък. Чува се страшен тътен и ракетата лети към небето, като оставя след себе си огнена следа.

Българите са смутени.

Майор Паницки тържествува над тях.

– Само след няколко минути тя ще поздрави Лондон!... А за Москва готвим по-специално удоволствие... Фюрерът все още иска да води войната рицарски, но и неговото търпение има граници...

Полковникът се оглежда: само борове и небе.

Ден. Някогашното олимпийско село отдавна не приютява спортисти. В кокетните му вили са настанени военни. Тук е разположена Бойната академия, началник на която е генерал Манициус.

По алеите, край езерото, между стъклените спортни зали, сноват офицери и войници.

На българите е определена вила "Бамберг".

От нея излиза Апостолов и се упътва към центъра на "селцето", където се издига комендатурата – двуетажна сграда с развято хитлеристко знаме.

Апостолов изкачва няколкото стъпала и се озовава в обширен хол. Едната му стена представлява картата на Германия, пред която стърчи бюстът на Хитлер.

Апостолов се сепва – вижда там полковник Стефанов, който внимателно разглежда картата, като от време-навреме се оглежда встрани. Най-сетне погледът му намира търсеното наименование: гара Кериц.

Той чува стъпки и се обръща.

– Господин полковник, майор Паницки ви чака – козирува Апостолов.

– Откъде знаеш, че съм тук? – с открита враждебност пита полковникът.

– Един генерал-щабен офицер винаги може да се намери пред картата... – отвръща Апостолов.

Приемната на генерал Манициус. Венециански полилей, барокова мебел, картини по стените.

– Да, да, ще преценя – говори с някого по телефона Манициус. – Старият ще отвори ли избата си? Кой?... Не обичам професорите... Много са недисциплинирани... Разбрано, в десет...

Генералът затваря телефона, взема от масичката някакво писмо, поглежда го и с досада го захвърля. Сетне пали загасналата си пура.

Сепва го влезлият майор Паницки, който поздравява и засмян, с бързи крачки се запътва към него:

– Щастлив съм да ви честитя високата длъжност...

– Благодаря! – Манициус взема писмото от масата: – Четете!

Майор Паницки чете писмото, лицето му загубва възторжения израз.

– А българите?

Секретарката, девойка във военна униформа, докладва:

– Българските офицери пристигнаха.

Генералът кимва с глава.

Полковникът и капитанът са облечени в парадна униформа, а преводачът – в строева. Върху гърдите на полковник Стефанов личат два ордена за храброст – единият български, а другият – железният германски кръст.

– Господа, чувствайте се както в своята родина и дом – посреща ги генерал Манициус, и като вижда железния кръст на полковник Стефанов, възкликва: – О-о! Наш орден!

– Закачи ми го кайзерът, когато бях на двадесет години.

– Приятно съм изненадан! – продължително стиска ръката му генералът.

Домакинът поканва гостите си до маса с подредени върху нея закуски и напитки, и лично влива вино в чашите.

– Приятели! Тази вечер е особено тържествена – обръща се майор Паницки към българите. – От днес господин генерал Манициус е началник на берлинския гарнизон.

Полковник Стефанов вдига чаша и отговаря на тоста:

– Радвам се на щастливата новина и използвам случая да благодаря за гостоприемството и да ви поканя да ми бъдете гост в София.

– С удоволствие бих пийнал чаша сливовица в българския червен щаб – сухо отвърща генералът.

Добрев трепва, сякаш някой го е ударил. Апостолов шумно поема въздух от вълнение.

– Какво казва? Преведи? – нетърпелив е адютантът.

Полковник Стефанов е като вкаменен.

– Не ви разбирам! – съвзема се той.

– От вчера България е окупирана от болшевиките...

– Руснаците са в България! – възбудено превежда Апостолов на адютанта.

Българите са така слисани, че не вдигат чашите си.

– Не се тревожете! От този миг считайте, че сте офицери на Фюрера – взира се в тях Манициус.

– Веднага трябва да се свържа с нашия пълномощен министър – пристъпва полковникът към Манициус.

– Заедно ще отидем при него – отвръща Манициус. – Майор Паницки, придружете останалите господа до вилата им!

Капитан Добрев, адютантът и Апостолов влизат в хола на вилата. Отвън се чува хлопване на врата и бръмченето на колата, която ги е довела.

– Всяко зло, за добро... Ще бъдем офицери на фюрера! – радостно възкликва адютантът.

– Идиот! – избухва капитан Добрев.

– Как се осмелявате!... – кресва адютантът, заплашително вдига свалената си ръкавица, но след миг я удря в дланта си и с бързи крачки се изкачва към спалните.

Капитан Добрев се помъква към стаята си, хвърля се по очи на леглото.

Апостолов затваря вратата след него, спуска се към радиоапарата и нетърпеливо търси по скалата радио "София". Намира го и се заслушва:

... Братя и сестри! Настана историческия час. България е освободена от фашизма! Нашата народна армия вече води героични боеве...

Добрев скача от леглото и настръхнал се надвесва над Апостолов.

– Какви героични боеве? Срещу кого? Кой води армията?...

– Тихо! – маха с ръка Апостолов.

... Всичко за фронта, всичко за победата! – завършва гласът, примесен с пукане и остро пищене.

Осветлението загасва. Чува се вой на противовъздушна сирена.

Капитанът отваря прозореца и безсмислено гледа кръстосващите се в тъмното небе прожектори.

Апостолов се приближава към него.

– Няма как... Ще станем офицери на фюрера...

Капитанът рязко се обръща.

– Марш оттук!

Лимузината на генерал Манициус минава през обширен парк и спира пред желязна врата, окрасена с Кобургския герб. Портиер пуска лимузината, тя се плъзга по тъмна алея, завива край фонтан със статуя и се отправя към зашумен от дървета и виещи се растения замък.

Лакей чака лимузината пред вратата на замъка, покланя се на двамата офицери и ги повежда по мраморни стълби, охранявани от рицарски доспехи.

В хола на замъка ги очаква съветникът на Фердинанд, подвижен възрастен мъж в жакет и рае панталон. Той набързо се ръкува с генерала и интимно обхваща раменете на полковник Стефанов.

– Добре дошли! Запознаваме се в тежък за родината момент... Заповядайте! Професор Цанков е вече тук. Очакваме пълномощния министър Загорев... Трябва нещичко да се направи... – безпомощно разперва ръце съветникът и повежда гостите в богато мебелирана приемна, където нервно се разхожда професор Цанков.

– А ето ви и вас... – казва професорът и протяга ръце към полковника. – Вашият генерал вместо да вдигне войската, се опита да плува в английски води... Хитрата сврака, с двата крака...

– Негово величество е малко неразположен... Ще го повикам, когато всички се съберат – казва съветникът, сетне дава знак на един застанал като статуя лакей, който бавно се раздвижва и с тържествена крачка напуска приемната.

Появяват се три хубави момичета. Те грациозно придвижват стъклени барчета на колелца към гостите.

Генерал Манициус бърза да извади една бутилка и любопитно се взира в етикета ѝ.

– Майн Гот! Мозелско! По-възрастно от мене!?...

В другия край на приемната седят на скокливи кресла стил "сецесион" полковник Стефанов и Цанков.

– Още не мога да повярвам, че червената хидра е в България – казва Цанков.

– Пълномощният министър ще дойде ли наистина? – неспокойно пита полковник Стефанов.

– За какво ви е потрябвал този... страхливец? – остро отвръща с въпрос Цанков.

Полковникът се вглежда в него с тревожно любопитство.

– Ето го... – добавя Цанков.

В приемната е влязъл пълномощният министър Загорев, суети се няколко мига и без желание приближава двамата.

– Бог да ни е на помощ! България ни обяви война!

– Жена ви тръгна ли за Швейцария? – злобно го пита Цанков.

– Слава богу! Натат смятам да изпратя и легационното имущество...

Полковник Стефанов наблюдава с мрачна напрегнатост пълномощния министър.

– Плъховете първи... – в полушепот изговаря Цанков.

– Това е мой дълг! – казва пълномощният министър.

– Хайде! В Швейцария? – малко по-високо изговаря Цанков.

Пълномощният министър предпазливо се оттегля към идващото четвърто стъклено барче.

В изражението на полковник Стефанов има повече удивление, отколкото тревога.

Появява се Фердинанд. Подкрепян от съветника, той тежко потропва с бастуна си.

Полковник Стефанов рипва, прави няколко стегнати крачки и се готви да рапортува:

– Ваше величество...

– Зная, зная... – пресича го Фердинанд и се обръща към генерал Манициус! – Е, bravo! Научих. Вече сте армейски генерал... Как е баща ви?

– Отдавна почина, ваше величество.

– Той е страшен ловец, какъв великолепен елен уби... Баронът имаше сигурна ръка... Поздравете го от мене.

Докато съветникът настанява Фердинанд на едно кресло, гостите се споглеждат. Цанков видимо нервничи.

– Седнете! Седнете! Когато царете остарееят, заживяват със спомените си... – Е, професоре, лошо става из вашата България. Защо не доведохте и моите деца?

– Предложих на принца, но неговият отговор беше не на регент, а на хлапак...

– Да, да, той е непослушен – казва Фердинанд и се закашля.

– Италианката не пусна внука ви. Определено заявявам, че Симеон е в опасност.

Полковник Стефанов слуша напрегнат – сякаш тези реплики на Цанков са предназначени преди всичко за него самия.

– Жалко! Жалко! Ние нямаме късмет... – поема въздух Фердинанд и се обръща към съветника си: – Предложихте ли нещо на гостите?

– Да, ваше величество – отвърща съветникът.

– Заповядайте! Аз вече пия само моите лекарства – поклаща глава Фердинанд.

Прислужничките наливат вино в чашите на гостите, които едновременно стават и се покланят на бившия цар.

– Наздраве! За България! – уморено маха с ръка Фердинанд. – Тя ми напомня за моите млади години... Каква природа, какъв лов, какви хубави жени...

– Ваше величество, разбрахме се да създадем задгранично правителство – пресича го сърдито Цанков. – В Райха се намират хиляди наши студенти и работници, които ще мобилизираме. Сигурно е, че най-малко сто хиляди български войници ще минат на немска страна и, с тези юнаци, ще можем да организираме една мощна освободителна армия... Господин Химлер ви моли да дадете вашата благословия и да издадете манифест...

– Аз, манифест!? – с наивно учудена физиономия възкликва Фердинанд.

– Ще се разгласи по радио "Донау" – допълва Цанков.

– Вече стар, подагра, астма – изпъшква Фердинанд. – Разбира се, аз винаги ще бъда с вас... Поздравете Химлер и му предайте, че аз мисля, че това не е уместно в този политически момент... А вие какво пиете? – отклонява разговора той, като се обръща към генерал Манициус.

– Мозелско, ваше величество.

– Умен! – заканва се шеговито с пръст Фердинанд. – Да не забравите да вземете няколко бутилки за вашия баща... Баронът беше...

Цанков с движения на неврастеник дърпа ту връзката, ту брадата си и явно се готви да възстанови разговора. Съветникът е забелязъл това и помага на Фердинанд да стане.

– Ваше величество, вие забравихте нареждането на лекаря! – с изкуствен укор казва той и дава знак на гостите да мълчат.

– Да, лекарите са най-полезните деспоти... Лека нощ и нека бог да ви благослови...

Той пресилено пъшка и бастунът му тежко затропва.

В приемната увисва неприятна тишина.

След излизането на Фердинанд, Цанков казва полугласно, но твърдо на полковник Стефанов:

– Вие ще организирате нашата освободителна армия... От днес сте генерал...

– Аз ще си остана полковник – бавно изговаря полковник Стефанов. – Не разбрахте ли, че както моята, така и вашата кариера свършва до тук? – И веднага след това чува почти зад гърба си гласа на Манициус:

– С господин полковника не съм си довършил разговора... Ще го придружа с колата си до неговата вила...

– Да, разбира се, разбира се... – съгласява се Цанков.

Мъжки силует пресича тичешком шосето, прибягва от дърво на дърво /някъде зад него се мятат неспокойните струи на два автомобилни фара/.

Силуетът стига до портала на Бойната академия, забавя крачките си и подава пропускателен билет на часовия. Тогава ще познаем, че това е преводачът Апостолов.

След малко часовият вдига бариерата, за да пропусне лимузината на генерал Манициус.

Апостолов изтичва по няколкото стълби на вилата и в антрето долавя шум, който става все по-осезаем, когато приближава стаята на капитан Добрев – радиоапаратът пращи и вие с пълна сила. Чува се и неистов глас:

– Подлеци! Подлеци-и-и...

Лимузината спира пред същата вила и Стефанов излиза от нея с разстроено лице. След него се чува гласът на генерал Манициус:

– Грешите, полковник! Помислете...

Апостолов блъсва вратата в момента, когато капитан Добрев запраща с ярост в радиоапарата някаква бутилка и с рязко движение вади пистолета си, мъртвешки бледен, в една пияна решителност.

Апостолов се хвърля, удря ръката му и пистолетът издрънчава на пода.

Започва борба, в която капитанът с необикновена сила притиска преводача към земята, блъска главата му в пода, като крещи:

– Подлеци! Подлеци!

В съпротивата си Апостолов се стреми преди всичко да не допусне Добрев до пистолета.

Полковник Стефанов грубо ги разтървава, след като е взел падналия на пода пистолет.

Апостолов бавно се изправя след капитана, избърсва кръвта от носа си и презрително казва!

– Самоубийство! Оперетна история...

Полковникът рязко се обръща към него и вдига ръка:

– Млъкни, мръсник!

Апостолов трепва и нова струйка кръв потича от носа му. Той слага ръка на носа си и с особен поглед наблюдава полковника.

– Вече нямаме нужда от преводач. Върви си!

Апостолов продължава да гледа полковника, без да помръдне.

Капитан Добрев се е проснал на леглото. Ременете му се тресат.

Един военен полицаи рови из чантите на българските офицери. На масата са подредени планшети, бележници, пистолети, пълнители с патрони.

В стаята влиза майор Паницки. Погледът му пада върху масата с оръжие, после се премества към българските офицери, които са застанали до стената.

– Последното ви решение? – пита ги майор Паницки.

– Знаете го. Ние дойдохме като гости във вашата страна – отвърща полковникът.

– Желаете ли да преминете на немска служба? – все едно, че не го е чул, продължава Паницки.

– Не!

– Вие? – обръща се майорът към Добрев.

– И той не желае – отговаря вместо него полковникът.

Адютантът не чака да го запитат, прави крачка напред и се изравнява с германеца.

– Родината е в опасност! Със слава или позор, трябва да я спасим!

– патетично се провиква той.

– Вие? – обръща се Паницки към Апостолов.

– Не!

Полковник Стефанов косо го поглежда.

– Ка-а-ак!? Нали... – изумен е от отказа адютантът.

Апостолов продължително го гледа, сякаш иска да го убеди, че не бива повече да говори. От борбата му с капитан Добрев, лицето му е издраскано и носът подут.

Майор Паницки повдига рамене, вади табакера и поднася цигари на българите.

– Нищо друго не мога да ви предложа – казва той, щраква табакерата, обръща се и, последван от адютанта, напуска стаята.

– Хайде! – подканя военният полицаи.

Мъгливо. Ръми. На малка самотна гара влиза влак с демодирани вагони, със стъпалки по цялото им протежение и много врати. Вратите се отварят и от тях се изсипват униформени немци, които бързат към фургона да вземат велосипедите си. Слизат и българските офицери, охранявани от двама военни полицаи.

Върху ламарина, окачена на чугунен стълб се чете наименованието на гарата "КЕРИЦ".

Полковник Стефанов задържа погледа си върху надписа и изведнъж си представя картата в "олимпийското селце" и гарата със същото име.

Полковникът се оглежда – безкрайни борови гори и път, по който униформените немци въртят велосипедите си.

Апостолов гледа надписа втрещен, прехапва устни.

Здрачава се. Малката група тръгва по тесен междуселски път.

Вече е нощ. Българите са се спрели пред ярко осветена, заключена с верига и катинар телена врата. Вали и те потръпват с вдигнати до ушите яки.

Носът на Апостолов е подут и едното му око е посиняло.

– Как е носът ти, спасителю? – враждебно пита Добрев.

– Боли, но не е увиснал – отвръща Апостолов.

Най-после пред тях се появява сух, висок вахмистър, с прекомерно голяма шапка за малкото му триъгълно лице. Взима бележката, която единият военен полицаи му подава, чете я, разписва я и я връща. После намръщено разглежда пленниците, командва:

– След мен!

Спират пред барака. Вахмистърът я отключва, блъска пленниците в нея и пак я заключва.

Полковник Стефанов драсва клечка кибрит и за миг осветява дървен нар, на който лежат двама мъже. Единият е с бинтована глава. Те се надигат и сънливо поглеждат към светлината.

– Наши! – скача бинтованата глава и се спуска към влезлите, но като различава пагоните на полковника, се отдръпва.

– Извинявайте, господин полковник, не забелязах...

– Какви сте? – строго пита полковникът.

– Поручик Сандев от жандармерията – казва бинтованата глава. – Още в първия ден на войната немците чукнаха танка, раниха ме и ето... с подпоручик Иванов си правим компания...

– Какво става в България? – припряно пита капитан Добрев.

– Лошо... Но надявам се, че няма да бъде за дълго – изпъшква поручик Сандев.

– Няма да бъде за дълго... – механично изговаря подпоручик Иванов.

Полковник Стефанов отива до решетката на прозореца – вижда телена мрежа, кулата със силуета на часови и по-нататък дървени бараки. Към него се приближава Сандев, който проследява погледа му.

– Околността гъмжи от лагери. Този е за поляци. Няма да останем тук... – пояснява той.

– Имате ли цигари? – пита го полковникът.

– Не съм пушач. Нещо гърдите...

- Имам една – предлага му Апостолов.
- Да лягаме! – троснато изрича полковникът, като му обръща гръб.
- Господин полковник – с пламнал поглед приближава подпоручик Иванов. – Имате ли сол, господин полковник?
- Полковникът не може да разбере въпроса му.
- Хранят ни без солчица, господин полковник – добавя Иванов.
- Чуват се сирени. Светлините на полския лагер угасват.
- Едва ли нашите нови съюзници ще ни оставят да спим – казва Сандев.

Мъгливо утро. Сухата фигура на вахмистъра гротескно се очертава на фона на вратата.

- Стани! – с характерен дрезгав глас командва той.
- Пленниците се стряскат, но бавно се раздвижват.
- Бързо! Бързо! – подканя ги вахмистърът.
- Петимата българи, охранявани от едно вахе и вахмистъра, се отправят към клозета.

Българите влизат в едното отделение, а в другото се намъкват двама пленници-поляци, които весело си тананикат и запяват по руски:

*В лагера където ще отидете
върлуваше коремен тиф.
Преварявайте водата, мийте си ръцете.
"О, Лили Марлен! О, Лили Марлен!"*

Българите слушат с втрещени лица.

- Шнел! /Бързо!/ – чува се отвън дрезгавият глас на вахмистъра.
- Поляците продължават да пеят:

*В този лагер имаше руснаци
до един измряха...
Мийте си ръцете, всичко изварявайте!
"О, Лили Марлен! О, Лили Марлен!"*

Малката групичка напуска полския лагер. Българите замислено мълчат.